

Arrest

nr. 226 434 van 20 september 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. ASSELMAN, die *loco* advocaat C. VAN CUTSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 21 december 2015 België is binnengekomen, diende op 22 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 30 juni 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep bevestigde de Raad deze beslissing (RvV 28 mei 2018, nr. 204 423).

1.3. Op 26 oktober 2018 diende verzoeker een tweede verzoek in om internationale bescherming.

1.4. Op 22 januari 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 3 mei 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 26/10/2018

Overdracht CGVS: 20/12/2018

U had een persoonlijk onderhoud met een ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 20 februari 2019, van 14u09 tot 17u05, bijgestaan door een tolk die de taal Dari machtig is. Uw advocaat, meester VAN CUTSEM, en uw vertrouwenspersoon, mevrouw VERMEIREN, waren bij dit gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Khosghumbad in het district Behsud van de provincie Nangarhar. U bent Arabisch van etnische origine en u bent een aanhanger van de soennitische geloofsleer. U bent analfabeet. U werkte in Afghanistan als leerjongen in een autogarage tegenover de luchthaven van Jalalabad.

Op 21 december 2015 kwam u in België aan, waar u de volgende dag uw eerste verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In het kader van dit verzoek verklaarde u dat uw broer, F., voor het Afghan National Army (ANA) werkte en daarom door rebellen van Daesh werd ontvoerd. U zou nadien niets meer over hem hebben vernomen. Hierna werd ook u door Daesh tegen uw wil meegenomen en werd u door hen getraind om een aanslag te plegen. Nadat ze u hadden vrijgelaten met de mededeling dat u binnenkort een aanslag zou moeten plegen, verliet u het land.

Dit verzoek om internationale bescherming werd op 30 juni 2017 door het CGVS besloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in haar arrest dd. 28 mei 2018. U stelde geen hoger beroep in tegen deze beslissing. Na deze beslissing hebt u België niet verlaten.

Op 26 oktober 2018 diende u een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. In het kader van uw huidige verzoek verklaart u tijdens uw eerste procedure leugenachtige verklaringen te hebben afgelegd over uw familiesamenstelling en asielmotieven. U stelt dat u in werkelijkheid niet één maar twee broers hebt en dat u daarnaast ook nog twee zussen hebt. Kort voor uw vertrek uit Afghanistan bent u gewond geraakt bij een zelfmoordaanslag die dicht bij uw werkplaats plaatsvond. U werd getroffen aan uw hoofd, hand en rechterbeen. Sindsdien kampt u met mentale en geheugenproblemen. Daarnaast had uw broer H. een geheime relatie met een buurmeisje. Een tweetal maanden na de zelfmoordaanslag waarbij u gewond raakte, werd deze relatie door de familie van het meisje ontdekt. De dorpsouderen stelden aan uw vader voor dat zijn dochters, uw zussen, met de broers van het meisje moesten huwen om de eer van de familie te redden. Uw vader weigerde hierop in te gaan. Hierna werden uw broer en uw buurmeisje door de broers van het meisje gedood. Uw broer F., die voor het ANA werkzaam is, kwam uw familie een paar dagen na het overlijden van H. bezoeken. Toen u en hij op een dag naar de moskee gingen, werden jullie er benaderd door de broers van het meisje. Er ontstond een woordenwisseling waarbij uw broer zijn wapen greep en R., één van de twee broers, doodde en S. A., de andere broer, verwondde. Hierna vluchtten jullie weg naar uw leermeester Ra. Uw broer vroeg hem uw vertrek uit het land te regelen terwijl hij voor zijn werk terugkeerde naar Mazar-e Sharif. Hierna bent u uit Afghanistan vertrokken.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara; een schrijven van uw advocaat, meester Catherine Van Cutsem, dd. 03.10.2018; een brief van uw psychiater, dokter Luc Declaire, dd. 06.09.2018; een foto van een lijk.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u gewag maakt van bepaalde bijzondere procedurele noden die uw volwaardige deelname aan het procedureverloop naar eigen zeggen bemoeilijken.

U verklaart immers dat u psychologische problemen hebt opgelopen als gevolg van de problemen in Afghanistan die tot uw vertrek hebben geleid.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo was uw vertrouwenspersoon, mevrouw Vermeiren, bij het onderhoud aanwezig en werd u uitgebreid de gelegenheid gelaten om over uw psychologische problemen te praten. Echter moet er ook op worden gewezen dat u de oorzaak van uw beweerde psychologische problemen niet aannemelijk maakt (cfr. infra) en dat uit de medische stukken die u aanreikt, niet kan worden afgeleid dat u door uw verklaarde psychische problemen niet bij machte zou zijn om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud of een coherent verhaal uiteen te zetten (cfr. infra).

Het CGVS is dan ook van oordeel dat de elementen die voorliggen bezwaarlijk kunnen volstaan om te besluiten dat u werkelijk niet bij machte was om naar behoren aan de procedure deel te nemen. In de gegeven omstandigheden kan bijgevolg redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat het gegeven dat u naar aanleiding van uw eerste volgende verzoek volledig nieuwe verklaringen aflegt en verklaart doorheen uw vorige verzoek om internationale bescherming te hebben gelogen over zowel uw familiesamenstelling als uw problemen, uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang brengt.

Uw verklaring op aanraden van uw smokkelaar leugenachtige verklaringen te hebben afgelegd met betrekking tot uw problemen volstaat niet om uw geloofwaardigheid te herstellen (zie CGVS dd. 20.02.2019 (CGVS II), p. 2-3). Er moet immers worden opgemerkt dat aan het feit dat een persoon zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land, teneinde er internationale bescherming te vragen, inherent het vertrouwen in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt, is verbonden. Het verzoek om internationale bescherming op zich is immers al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekers bieden. Bovendien geschiedt de behandeling van een verzoek om internationale bescherming in vertrouwen, wat ook werd benadrukt bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielverzoek. Het feit dat u het desondanks leugenachtige verklaringen hebt afgelegd over uw familiesamenstelling en asielmotieven voor de DVZ, het CGVS en de RvV en deze pas bijstelt op 26.10.2018, bijna drie jaar na uw aankomst hier in België, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Wat betreft het gegeven dat u in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming stelt gewond te zijn geraakt bij een aanslag door de taliban, wordt bovendien opgemerkt dat u deze aanslag wel al aanhaalde bij de RvV in het kader van uw eerste verzoek, maar dat u toen louter stelde dat u er getuige van was geweest. De RvV stelde hierover het volgende in haar arrest dd. 28.05.2018:

“Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift andermaal op dat hij getuige geweest is van een aanslag en meent dat hij hierdoor “hoogstwaarschijnlijk” getraumatiseerd is. Indien verzoeker een vrees voor vervolging voelde hieromtrent, kon van hem redelijkerwijze verwacht worden dat hij dit vermeldde tijdens het CGVS-interview, quod non. Het loutere feit dat verzoeker zich focuste op zijn problemen met Daesh biedt geen afdoende verschooning voor het feit dat hij dit niet vermeldde. Nog daargelaten het feit dat verzoekers verklaring dat hij getuige was van een aanslag en hierdoor getraumatiseerd is een louter blote bewering betreft, volstaan deze feiten niet om vast te stellen dat verzoeker een persoonlijke en gegronde vrees in zijn hoofde heeft, gelet op het feit dat hij er niet in slaagt om de vervolging door Daesh, dat hij zelf aanwijst als de reden van zijn vertrek uit Afghanistan, aannemelijk te maken.”

Daarenboven wordt opgemerkt dat u, toen u in het kader van uw huidige verzoek werd gevraagd waarom u dit incident niet al in het kader van uw vorige verzoek hebt gemeld, verklaarde dat niemand u er iets over vroeg (zie CGVS II, p. 10). Aangezien u dit incident, blijkens bovenstaande, wel degelijk vermeldde in het kader van uw beroepsprocedure voor de RvV is het bijzonder vreemd dat u toen niet de volledige waarheid aangaande dit incident zou hebben verteld. Het feit dat u in het kader van uw huidige verzoek uw verklaringen wijzigt door te stellen dat u niet louter getuige, maar ook slachtoffer was bij deze aanval en dat u als gevolg daarvan psychologische problemen hebt opgelopen, is dan ook zeer opvallend. Hieruit blijkt dat u uw verklaringen aanpast al naargelang hetgeen u het meeste voordeel leek op te brengen. Dergelijk gedrag ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging.

Daarnaast is het ook zeer twijfelachtig dat uw smokkelaar u zou hebben opgedragen om naast uw asielmotieven ook over uw familiesamenstelling te liegen.

Het feit dat u in uw huidige verzoek om internationale bescherming plots verklaart twee broers en twee zussen te hebben, die bovendien allen een rol spelen in uw nieuwe verklaringen met betrekking tot uw asielmotieven, is dan ook heel vreemd en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien wordt opgemerkt dat er problemen zijn met de door u geschetste chronologie van de incidenten die u en uw familie meemaakten in de maanden voor uw vertrek uit Afghanistan. Zo kan u ten eerste zelfs niet bij benadering zeggen wanneer uw broer is omgekomen. Hiernaar gevraagd stelt u eerst dat u de datum van de aanval op uw broer niet meer weet (CGVS II, p. 7). Vervolgens blijkt u echter ook het antwoord schuldig te moeten blijven op de vragen in welke maand en in welk jaar het incident voorviel (ibid.). De enige tijdsindicatie die u kon geven was dat het warme weer er bijna aankwam en dat het koude weer bijna was afgelopen. Toen u hierop gevraagd werd of het incident dan plaatsvond voor of na Newroz, het Perzisch nieuwjaarsfeest dat ook in Afghanistan wordt gevierd en dat het begin van de lente aanduidt, stelde u echter dat u zich dit niet herinnerde (ibid.). Bovendien is uw verwijzing naar het seizoen waarin uw broer werd vermoord (aan het begin van het warme en op het einde van het koude weer), tegenstrijdig met de verklaringen die u aflegde over het tijdstip van de zelfmoordaanslag waarbij u gewond zou zijn geraakt. U verklaarde hierover immers dat die plaatsvond anderhalve maand of twee maanden voor uw familie problemen kreeg met de familie van jullie buurmeisje (zie CGVS II, p. 9). Toen u gevraagd werd welk seizoen het toen was, verklaarde u echter dat het weer warmer werd aangezien u een luifel aan het bouwen was tegen de zon (CGVS II, p. 9). Aangezien er dus minstens anderhalve maand tot twee maanden tussen beide incidenten zat, is het vreemd dat u deze incidenten met dezelfde tijdsaanduiding beschrijft. Bovendien zijn uw verklaringen over uw vertrek uit Afghanistan die u doorheen uw beide verzoeken om internationale bescherming hebt afgelegd, ook tegenstrijdig. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek nog dat u Afghanistan hebt verlaten bij het begin van het koude weer (CGVS I, p. 8), terwijl u in het kader van uw huidige verzoek verklaart dat u in de zomer, toen het weer warm was, het land hebt verlaten (CGVS II, p. 10). Het feit dat u niet enkel over uw familiesamenstelling en asielmotieven, maar ook over het tijdstip van uw vertrek uit Afghanistan dergelijk flagrante tegenstrijdige verklaringen aflegt, versterkt het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties tracht te misleiden wat betreft de werkelijke omstandigheden van uw vertrek uit Afghanistan.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat het vreemd is dat u, die nog niet rechtstreeks in het conflict tussen de twee families betrokken was en die nog minderjarig was toen het conflict ontstond, Afghanistan heeft verlaten maar dat uw broer, F., die één van de moordenaars van uw andere broer H. doodde, en uw zussen, die door de dorpsoudsten aan de familie van uw buurmeisje werden beloofd, wel nog in Afghanistan zijn (CGVS II, p. 4). Gevraagd of u nog hoorde over problemen tussen de twee families sinds uw vertrek, stelde u dat de vijandigheid nog door gaat, maar toen u vervolgens werd gevraagd hoe die vijandigheid zich dan precies uit, stelde u dat uw familieleden u er niets over hebben verteld (CGVS II, p. 4-5). U vervolgde door te stellen dat uw familie wordt geïsoleerd en gemarginaliseerd in het dorp, maar kwam, toen u werd gevraagd om dit verder te duiden, niet verder dan te stellen dat uw familie niet meer wordt uitgenodigd op ceremonies en dat de dorpelings weigeren met uw vader te spreken als hij naar de moskee gaat (CGVS II, p. 5). Indien uw familie werkelijk verwikkeld was in een vete met een andere familie die al tot meerdere doden heeft geleid, kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat u uitgebreider zou kunnen vertellen over hoe uw familie dan precies wordt behandeld in uw dorp sinds uw vertrek. Zeker aangezien u zelf ook omwille van deze vete uw land van herkomst moest ontvluchten is het niet aannemelijk dat uw ouders u niet uitgebreider zouden inlichten over de stand van zaken in deze vete.

Op basis van al het bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u als gevolg van een vete tussen uw familie en de familie van uw buurmeisje riskeert het slachtoffer te worden van bloedwraak. De door u neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft uw taskara dient te worden opgemerkt dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf volstaan zij niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Bovendien wordt opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Wat betreft het psychiatrisch verslag dd. 06.09.2018 van uw psychiater Dr. Luc Declaire waarin gesteld wordt dat u tekenen vertoont van PTSD, depressie en suïcidale neigingen, wordt opgemerkt dat in dit

document verwezen wordt naar uw eigen verklaringen met betrekking tot de zelfmoordaanslag waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest en de vete tussen uw familie en de familie van uw buurmeisje. Een dergelijk attest vormt echter geen sluitend bewijs van de omstandigheden waarin u uw psychische problemen opliep. Een arts of psycholoog doet welswaar vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde mentale gesteldheid is ontstaan. Dit attest kan dus de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Bovendien blijkt uit dit stuk niet dat u niet in staat zou zijn om op een coherente en gedetailleerde manier verklaringen af te leggen over uw persoonlijke gegevens, reisweg, documenten en uw vermeende problemen.

Wat betreft het schrijven van uw raadvrouw meester Van Cutsem dd. 03.10.2018 waarin zij vraagt om uw huidige verzoek ontvankelijk te verklaren en een oplistijng maakt van de nieuwe elementen in uw eerste volgende verzoek, wordt opgemerkt dat uw verzoek op 23 januari 2019 door het CGVS ontvankelijk werd verklaard. Wat betreft de foto van uw dode broer die aan deze brief werd toegevoegd dient te worden opgemerkt dat uit deze foto niet kan worden afgeleid wat de identiteit is van de persoon die erop staat afgebeeld, wat zijn relatie is met u en in welke omstandigheden hij om het leven kwam.

Ten slotte dient in verband met uw verwijzing naar uw maagproblemen en andere fysieke klachten (CGVS II, p. 5-6) nog te worden opgemerkt dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag.1, 71-77 en 87, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig

geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren.

Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Behsud te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2018, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden.

Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Waar blijkt dat de Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 30 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in het district Behsud met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Behsud actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Behsud in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Behsud een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Behsud. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert aan als volgt:

"Afgeleid uit de schending van

-de Vluchtelingconventie van 1951 ondertekend te Genève -artikelen 48/3, 48/4 en volgenden van de wet van 15 december 1980 -de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 -het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen) -het algemeen beginsel houdende het recht op verdediging en tegenspraak -het gelijkheidsbeginsel en artikelen 10 en 11 van de grondwet – beoordelingsfout

1. Volgens het CGVS is verzoeker er niet in geslaagd om een "vrees voor vervolging" in de zin van de Vluchtelingen Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

2. a. Het CGVS merkt eerst op dat het feit dat verzoeker volledige nieuwe verklaringen aflegt en verklaart doorheen zijn vorige verzoek om internationale bescherming te hebben gelogen over verschillende aspecten van zijn leven/problemen die hij meegemaakt heeft zijn algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang brengt.

Zijn verklaringen op aanraden van een smokkelaar leugenachtige verklaringen te hebben afgelegd met betrekking tot zijn problemen volstaat niet om zijn geloofwaardigheid te herstellen.

2.b. In dat verband dient te worden onderlijnd dat verzoeker 16 jaar oud was toen hij in België aangekomen is. De UNHCR in zijn PRINCIPES DIRECTEURS SUR LA PROTECTION INTERNATIONALE relatifs aux demandes d'asile introduites par les enfants¹ raadt aan om de moeilijkheden van de kinderen om hun vrees uiteen te zetten in aanmerking te nemen; moeilijkheden die het gevolg kunnen zijn van een trauma of van het gebruik van getuigenissen die gefabriceerd zijn door de smokkelaars:

« 72. On ne peut pas attendre des enfants qu 'elles et ils racontent ce qu 'elles et ils ont vécu comme le feraient des adultes. Elles et ils peuvent avoir des difficultés à expliquer leurs craintes pour toute une série de raisons, notamment des traumatismes, les^ consignes des parents, le manque d'éducation, la crainte vis-à-vis des autorités de l'État ou de personnes en position de pouvoir, l'utilisation de témoignages fabriqués par des passeurs, ou la crainte de représailles. »

3.a. Wat betreft het feit dat verzoeker in het kader van zijn huidige verzoek tot internationale bescherming stelt gewond te zijn geraakt bij een aanslag door de talibans merkt het CGVS op dat verzoeker deze

aanslag al heeft aangehaald bij de RvV maar dat hij toen louter stelde dat hij er getuige van was geweest. Het CGVS verwijst naar het arrest van Uw Raad en stelt het bijzonder vreemd te vinden dat hij toen niet de volledige waarheid aangaande die incident zou hebben verteld.

3.b. Verzoeker legt uit dat bij zijn aankomst in België hij die aanslag "zich niet meer herinnerde". Toen hij die zich opnieuw heeft herinnerd had hij "vergeten" dat hij daardoor gewond werd; hij had maar beelden ervan in zijn hoofd. Het is pas later dat hij zich heeft herinnerd dat hij niet alleen maar een getuige daarvan is geweest maar daarin ook gewond raakte.

In zijn attest opgesteld op 6 september 2018 schrijft Dr. Declaire, psychiater die verzoeker opvolgt sinds november 2017 de verschillende details die verzoeker hem heeft uitgelegd over die aanslag, hoe hij daardoor gewond werd en de trauma die hij daardoor heeft opgelopen; Dr Declaire is van oordeel dat verzoeker -die gedood had kunnen worden in die aanslag- die horror scènes heeft onderdrukt (refouler)

«(»;) L 'aéroport est de l 'autre côté de la route loin vers la gauche. C 'est une cible pour des attentats. Le patient dit en avoir vu plusieurs mais de très loin. Un jour, ils ont vu un taliban kamikaze, surgir à moto de derrière leur container, portant un lance roquette et des explosifs et partant rejoindre la route. Ce jour-là le patron a fermé en urgence son magasin et a donné congé à tout le monde.

Le 10 avril 2015, un vendredi où il commençait à faire très chaud, le patron a demandé qu'on monte la devanture en bois. Je rappelle que le patient avait alors 15,5 ans. Il est monté sur le toit du container et le patient restait en bas pour dresser les madriers de soutien et tout installer.

A ce moment, dans le dos du patient et donc invisible pour lui, un convoi américain à proximité de Ventrée d'un camp de l'OTAN est passé sur la route et une voiture kamikaze bourrée d'explosifs s'est lancée contre le convoi. Il y a eu une énorme explosion. Le patron, qui était sur une échelle, a été soufflé et est tombé du toit du container vers l'arrière droit du container (quand on est dos à lui) et a été blessé à la jambe.

La toiture tombe sur N., il est blessé par des pièces métalliques qui étaient accrochés à la toiture et brûlé à plusieurs endroits par des projections de petites pièces métalliques qui proviennent de la voiture explosée. Il s'est évanoui. Quand il reprend conscience, il n 'arrive pas tout de suite à bouger, il reste couché au sol. Il voit ce qu 'il se passe : Il y a des morts dans les voitures et des morceaux de corps (viande) un peu partout. Les américains sont là, ils ne laissent plus personne entrer dans la zone de l attentat. On lui raconte ensuite que les blessés graves sont déjà partis en ambulance. S'il y a très souvent des incidents près de l'aéroport, mais cet attentat était très puissant. Dans les magasins aux alentours toutes les vitres des voitures étaient cassées. Dans un magasin de l'autre côté de la route (coté du camp) 2 personnes qu'il connaît sont mortes. Du côté où travaille N., ils ont été protégés par les voitures circulant en sens inverse de la voiture piégée.

Le patient a vu s'écrouler la devanture sur lui avec tous les outils et accessoires métalliques qui étaient pendus au plafond et a été assommé, perdant connaissance. Quand il a repris connaissance, il était sous les débris. Il a vu le corps couvert de sang d'un enfant qui travaillait à la boucherie, le corps d'un autre blessé, le magasin de voiture détruit en face, la boucherie ravagée, le patron du magasin de pots d'échappement sortir vivant de la fosse où il était lors de l'explosion... Sur la route les américains dégageaient déjà les carcasses des véhicules. Lui-même était couvert de blessures multiples et en garde des cicatrices nombreuses décrites en annexe.

« Avec le patron, j'ai été chez le docteur Qayoum. Et il a fait les pansements. J'ai dû retourner deux trois fois chez lui. Il m'a donné des pansements et mes parents m'ont soigné aussi à la maison. Une semaine ou deux semaines après je suis retourné travailler. Depuis, même si cela va un peu mieux, j'ai des pertes de mémoire. Ce n 'est pas comme devenir fou. C 'est plutôt ma tête qui devient faible. Je n 'arrive pas à retenir des choses. Et j'oublie aussi des morceaux de ma vie »

Le patient a été très choqué de cela d'autant plus que la mort l'a frôlé de très près cette fois-ci et qu 'il a vu une scène de guerre dans son environnement familial. Il est probable qu'il ait refoulé ces scènes d'horreur et n'en avait parlé à aucun intervenant. C'est par une allusion comparative que l'information a sur si et a permis d'approfondir ce vécu traumatique. »

4.a. Daarnaast stelt het CGVS dat het zeer twijfelachtig is dat de smokkelaar verzoeker zou hebben opgedragen om naast zijn verklaringen ook over zijn familiesamenstelling te liegen.

4.b. Verzoeker legt uit dat de smokkelaar hem eerst zijn echte verhaal heeft laten uitleggen. Hij heeft toen beslist dat hij gaan kans had om daarmee een internationale beschermingsstatus te verkrijgen en heeft hem een verhaal gegeven. Hij vond dat zij broer militair daarin wel een belangrijke rol kon spelen en heeft hem dus bewaren. Hij vond het echter overbodig om de andere broers en zussen te bewaren; de bedoeling was om iets simpel te doen; zo zou verzoeker minder vragen hebben.

5.a. Het CGVS merkt verder op -dat er problemen zijn met de door verzoeker geschetste chronologie van de incidenten die hij en zijn familie meemaakten in de maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan; -dat verzoeker die niet rechtstreeks in het conflict tussen de twee families betrokken was en die nog minderjarig

was toen het conflict ontstond, Afghanistan heeft verlaten terwijl zijn broer die één van de moordenaars van zijn andere broer doodde en zijn zussen die door de dorpsoudsten aan de familie van de buurmeisjes werden beloofd wel nog in Afghanistan zijn; -dat verzoeker legt uit dat zijn familie geïsoleerd en gemarginaliseerd is in het dorp maar dat hij niet uitgebreid kan vertellen over hoe zijn familie precies behandeld is in het dorp.

5.b. Wat betreft de chronologie stelt verzoeker die hij niet naar school is geweest en dat hij de kalender niet gebruikt. In zijn dorp wordt Nowruz niet gevierd omdat zijn dorp heel religieus is en Nowruz geen religieuze feest is maar een cultureel feest. Wat het weer betreft zegt verzoeker dat hij zijn land ongeveer 4 jaren geleden heeft verlaten, dat hij veel tijd in Turkije heeft doorgebracht en zich eigenlijk niet herinnert hoe het weer was toen hij zijn land verlaten heeft. Hij herinnert zich alleen dat het warm was op het moment van de zelfmoordaanslag omdat zij toen een luifel aan het bouwen waren tegen de zon.

Verzoeker verklaart dat hij zijn land heeft verlaten omdat hij de persoon was die de meeste risico's opliep het slachtoffer te zijn van een wraak actie door de familie van de moordenaars van zijn broer. Zijn broer die militair was (en steeds is) bij de ANA kon in de militaire basis blijven. Zijn zussen liepen minder risico's aangezien zij vrouwen zijn.

De verklaringen van verzoeker worden gestaafd door de UNHCR ELIGIBILITY GUIDELINES FOR ASSESSING THE INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF ASYLUM-SEEKERS FROM AFGHANISTAN de dato 30 augustus 2018 waarin te lezen staat:

"14. Individuals Involved in Blood Feuds

In general, a blood feud involves the members of one family killing members of another family in retaliatory acts of vengeance which are carried out according to an ancient code of honour and behaviour.611 In the context of Afghanistan, while blood feuds are primarily a Pashtun tradition rooted in Pashtuns' customary law system, Pashtunwali, they are also reported to occur among other ethnic groups.612 Blood feuds can be triggered by murders, but also by other offences, such as the infliction of permanent, serious injury, the kidnapping or violation of married women, or unresolved disputes over land, access to water supplies or property.613 Blood feuds may give rise to long cycles of retaliatory violence and revenge. 614 Under Pashtunwali, in principle revenge must be taken against the offender. but under certain circumstances the offender's brother or other patrilineal kin may become the target for revenge. In general while revenge is not reported to be exacted against women and children,615 the practice of baad, a tribal form of dispute-settling in which the offending family offers a girl for marriage into the wronged family, is reportedly used to settle a blood feuds especially in the rural areas.616 (pp.97-98)

Wat betreft de gevolgen van het conflict tussen de twee families stelt verzoeker dat zijn familie uit de samenleving verbannen wordt, dat zij niet meer uitgenodigd worden op ceremonies, dat de dorpingen weigeren met zijn vader te spreken als hij naar de moskee gaat, dat zijn zussen niet getrouwd zijn en moeilijkheden zullen ondervinden om in het huwelijk te treden.

6. Dr. Declaire is van oordeel dat de moeilijkheden om zich in de tijd te situeren, om wat hij meegemaakt heeft op een duidelijk manier uit te leggen en om zich op een adequate manier te verdedigen een symptoom zijn van de psychische aandoening van verzoeker:

« Comme psychiatre et ethnopsychiatre, je certifie que le patient présente les critères du DSM 5 pour un état de stress post-traumatique chronique avec phénomènes de dissociation et de dépression majeure. Il a eu des difficultés à refaire confiance à des adultes et à des thérapeutes. Il présente des symptômes d'ESPT fragilisant comme des insomnies, des cauchemars à répétition, des reviviscences de scènes traumatiques.

Il présente donc des épisodes d'occultation, d'évitements, de dissociation à l'évocation de ces souvenirs traumatiques. Les troubles de l'orientation, les erreurs de date, la minimisation des faits ou l'indifférence à se défendre font partie de ces symptômes3. Les évitements ou passage du coq à l'âne dans un interrogatoire touchant les trauma ne sont évidemment pas à interpréter comme une dissimulation volontaire ou un mensonge mais bien comme des symptômes à part entière qui ont été longuement décrits notamment après le génocide rwandais. »

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen en meent dat hij, in geval van terugkeer naar Khosh Gumbad, een risico loopt het slachtoffer te zijn van een wraak actie door de familie van de moordenaars van zijn broer H. aangezien zijn broer F. één lid ervan heeft vermoord en een andere gewond heeft en dat de familie steeds ingewikkeld is in een conflict met die familie.

7.a. Het CGVS meent dat er naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel een beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat, op basis van de algemene toestand in de regio, er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter omwille van zijn

aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Het CGVS stelt dat er regionale verschillen bestaan en da er ni et geadviseerd wordt om aan iedere Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Het CGVS is van oordeel dat er niettegenstaande er zich in het district Behsud met enig regelmaat terreuraanslagen voordoen er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Het CGVS heeft rekening gehouden met verschillende factoren en is van oordeel dat er voor burgers in Behsud actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 2§ c) van de vreemdelingenwet.

Het CGVS stelt dan:

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Behsud in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Behsud een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Behsud. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. 7.b.1. In het arrest van Uw Raad nr. 195 228 van 20 november 2017 (algemene vergadering) wordt het volgende vermeld over het begrip "persoonlijke omstandigheden":

"Het HvJ heeft de aard van de "persoonlijke omstandigheden", die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het HvJ, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. " (we onderlijnen)

7.b.2. Wat verzoeker betreft menen we dat er twee elementen bestaan die hem meer kwetsbaar maken, namelijk zijn zware psychische aandoening en het profiel van zijn broer.

7.b. 3. In zijn attest stelt Dr. Declaire, psychiater, de volgende diagnose wat verzoeker betreft:

« Comme psychiatre et ethnopsychiatre, je certifie que le patient présente les critères du DSM 5 pour un état de stress post-traumatique chronique avec phénomènes de dissociation et de dépression majeure. Il a eu des difficultés à refaire confiance à des adultes et à des thérapeutes. Il présente des symptômes d'ESPT fragilisant comme des insomnies, des cauchemars à répétition, des reviviscences de scènes traumatiques.

Il nécessite une psychothérapie de longue durée à raison d'une à deux séances par mois. Il est sous anti-dépresseurs. Le risque suicidaire est de l'ordre de 6 à 7/10 sur l'échelle de Ducher. (...)

Je certifie que sa situation interdit un retour dans son pays d'origine, lieu des traumatismes et où sa vie serait menacée. D'autre part les soins psychiatriques et médicamenteux sont pratiquement inexistantes et difficilement accessibles dans son pays. »

Wat betreft dit medisch attest stelt het CGVS:

Wat betreft het psychiatrisch verslag dd. 06.09.2013 van uw psychiater Dr. Luc Declaire waarin gesteld wordt dat u tekenen vertoont van PTSD, depressie en suïcidale neigingen, wordt opgemerkt dat in dit document verwezen wordt naar uw eigen verklaringen met betrekking tot de zelfmoordaanslag waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest en de vete tussen uw familie en de familie van uw buurmeisje. Een dergelijk attest vormt echter geen sluitend bewijs van de omstandigheden waarin u uw psychische problemen opliep. Een arts of psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde mentale gesteldheid is ontstaan.

Dit attest kan dus de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Bovendien blijkt uit dit stuk niet dat u niet in staat zou zijn om op een coherente en gedetailleerde manier verklaringen af te leggen over uw persoonlijke gegevens, reisweg, documenten en uw vermeende problemen.

Het CGVS blijkt dus te herkennen dat verzoeker aan een PTSD en een depressie lijdt en dat hij suïcidale neigingen vertoont.

Uit het EASO Country Guidance: Afghanistan Guidance note and common analysis blijkt dat personen die aan psychische aandoeningen lijden risico's lopen het slachtoffer te zijn van stigmatisatie door de maatschappij ; dat er een tekort bestaat aan adequate gezondheidszorgen, zeker wat psychische aandoeningen betreffen; dat migranten met mentale gezondheidsproblemen die terugkeren bijzonder kwetsbaar zijn:

"The Afghan government lacks funds to operate and sustain its healthcare facilities; and hospitals, especially outside the cities, are in general unable to provide adequate care and common medications. Besides public healthcare facilities, there is also a widely used but very expensive private sector [Key socio-economic indicators, 2.6.2]. There is one dedicated mental health hospital in the country, and mental health clinics in all provinces. Yet, the country still suffers from lack of trained professionals [Key socio-economic indicators, 2.6.6]. In Afghanistan, people with mental and physical disabilities are often stigmatised. Their condition is at times considered to have been caused by an "offence against God". Mistreatment of those people by society and/or by their families has occurred. Women, displaced persons and returned migrants with mental health issues are particularly vulnerable. There is also lack of appropriate infrastructure that covers the needs of people with disabilities. The existing structures are largely concentrated in a few urban centres [UNHCR Eligibility Guidelines, p.65;24 Key socio-economic indicators, 2.6.5] ». (p.59) (we onderlijnen)

In het EASO Country of Origin Information Report Afghanistan Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif and Herat City waaraan verwezen wordt staat onder andere te lezen dat:

« Samuel Hall 's study on displaced youth in Kabul reported that: While the needs are significant — in a country where symptoms associated with post-traumatic stress disorders affect the majority after decades of conflict — the country still suffers from the lack of trained professionals (psychiatrists, social workers, psychologists) and adequate infrastructure and awareness about mental health conditions. A rapid comparison between Afghanistan and its neighbours [...] presents a particularly grim picture of the country, with only one tertiary health facility (Kabul Mental Health Hospital), approximately three trained psychiatrists and ten psychologists 'covering ' a population of more than 30 million people »

Uit die informatie blijkt duidelijk dat verzoeker in geval van terugkeer een verhoogde kwetsbaarheid zou vertonen in het Afghaanse maatschappij omwille van zijn psychische aandoening.

7.b.4. Daarnaast dient er aangekaart te worden dat er geen twijfel bestaat met betrekking tot de werkzaamheden van zijn broer F. bij het Afghaanse nationale leger (ANA). In zijn arrest de dato 28 mei 2018 heeft Uw Raad inderdaad geoordeeld dat:

Verzoeker kan gevolgd worden dat zijn verklaringen over de werkzaamheden van zijn broer bij het Afghaanse leger geloofwaardig zijn."

In het UNHCR Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan de dato 19 April 2016 worden "Afghan security forces" als "potential risico profile" beschouwd. Als lid van de ANSF maakt zijn broer dus deel uit van een risico profiel.

Als gevolg van het profiel van zijn broer maakt verzoeker ook deel uit van een risico profiel. Uit de UNHCR Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan de dato 19 April 2016 blijkt inderdaad dat de familieleden van de personen die een risico profiel vertonen ook de risico lopen geïdende te worden door anti-regering elementen:

« k) Family Members of Individuals Associated with, or Perceived as Supportive of the Government and the International Community AGes have been reported to target family members of individuals with the above profiles, both as acts of retaliation and on a "guilty by association" basis.²⁵⁷In particular, relatives, including women and children, of government officials and members of the ANSF have been subjected to harassment, kidnappings, violence, and killings »

Dit standpunt is ook terug te vinden in EASO Country Guidance: Afghanistan Guidance note and common analysis waarin te lezen staat dat :

« (...) This profile refers to members of the Afghan security forces (ANSF), including the Afghan National Army (ANA), the Afghan National Police (ANP) and the National Directorate of Security (NDS), as well as the Afghan Local Police (ALP), as well as members of pro-government militias (PGMs).

COI summary

ANSF personnel on duty or off-duty alike are a frequent target of insurgent attacks. Such attacks may occur at places where ANSF personnel gather, for example, at army bases or police stations or while lining up in front of banks. Targeting may also take place in the form of deliberate killings and abductions in rural or urban areas [Conflict targeting, 1.2.1, 1.5.1].

(...)

It should be noted that family members of security forces have also been targeted by insurgent s [Conflict targeting, 1.1.5.2, 1.3.1 and 1.5.1]. Moreover, family members are often pressured to convince their relative to give up his or her position in the security forces [Conflict targeting, 1.3.1]. There are also reports of former members of the ANSF who have been targeted after having left the ANSF [Conflict targeting, 1.4.1]." (p.41)

7.b.5. Uit die informatie blijkt dat verzoeker, omwille van het profiel van zijn broer, meer risico's zou lopen geteisterd te worden door een daad van geweld in Afghanistan.

We menen dus dat verzoeker omwille van zijn zware psychische aandoening en het profiel van zijn broer een verhoogde kwetsbaarheid zou vertonen in geval van terugkeer naar Afghanistan en dat er dus elementen bestaan die er op wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Hieruit blijkt dat verzoeker in aanmerking zou kunnen komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Op zijn minst, moet er worden vastgesteld dat het CGVS geen enkel aandacht heeft gehecht aan zijn individueel profiel en moet deze beslissing dus vernietigd worden en teruggestuurd naar het CGVS teneinde een in concreto analyse van de veiligheidssituatie te maken."

2.1.2. In een aanvullende nota van 23 augustus 2019 brengt de commissaris-generaal volgende documenten ter kennis:

- UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018;
- COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad" van Cedoca van 25 februari 2019;
- EASO-rapport "Afghanistan Security Situation" van december 2017;
- EASO-rapport "Afghanistan Security Situation Update" van mei 2018;
- EASO-rapport "Afghanistan Security Situation" van juni 2019;
- EASO-rapport "Country Guidance Afghanistan" van juni 2019;
- COI Focus "Afghanistan. Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum)" van Cedoca van 6 augustus 2019.

2.2. De Raad onderzoekt verzoekers verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken.

Een verwijzing naar verzoekers jonge leeftijd waarop hij België is binnengekomen, wijzigt de beoordeling door de Raad van verzoekers algemene geloofwaardigheid niet. De commissaris-generaal wordt bijgetreden dat verzoeker slechts verklaarde dat hij op aanraden van de smokkelaar leugenachtige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn problemen. Dergelijke stelling volstaat niet om verzoekers geloofwaardigheid te herstellen. Verzoeker gaf overigens bij aanvang van zijn eerste verzoek om internationale bescherming al aan dat hij naar België kwam op aanraden van andere jongeren die zeiden "dat België een goed land was om asiel aan te vragen" (DVZ-verklaring, stuk 10, p. 9). Tevens stelde hij dat zijn smokkelaar hem begeleidde tot Servië, terwijl verzoeker nog verder reisde met een groep jongeren via Slovenië, Slowakije en Duitsland (*Ibid.*, p. 9-10). De Raad is bijgevolg evenmin overtuigd dat verzoekers smokkelaar en zijn advies om een gefabriceerd relaas te hanteren, een verschoning kunnen bieden voor het gebruik van leugenachtige verklaringen tijdens de eerste procedure tot het bekomen van internationale bescherming

Verzoekers betoog dat hij omwille van een trauma moeilijkheden zou hebben gehad om zijn asielrelaas uiteen te zetten, wordt evenmin gevolgd. De bewering dat hij zich pas later heeft herinnerd dat hij niet alleen getuige was van een aanslag, maar ook slachtoffer was en kwetsuren opliep, is niet ernstig. Indien verzoeker gewond is geraakt bij een aanslag en hiervan sporen draagt, dan kan niet worden ingezien dat verzoeker zich dit pas realiseerde op het ogenblik van zijn volgende verzoek om internationale bescherming, bijna drie jaar na zijn eerste verzoek.

De commissaris-generaal besluit op goede gronden dat verzoekers gewijzigde verklaringen dat hij niet louter getuige was, maar ook slachtoffer, en dat hij als gevolg daarvan psychologische problemen heeft, erop wijst dat verzoeker zijn verklaringen aanpast al naargelang hetgeen hem het meeste voordeel lijkt op te brengen. Dergelijke handelwijze ondermijnt slechts verzoekers algemene geloofwaardigheid.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen met betrekking tot verzoekers smokkelaar die hem slechts begeleidde tot Servië en de handelwijze waarbij verzoeker zijn verklaringen aanpast naargelang hetgeen hem het meeste voordeel oplevert, wordt de bestreden beslissing tevens bijgetreden dat er geen geloof kan worden gehecht dat de smokkelaar verzoeker zou hebben opgedragen om niet enkel over de asielmotieven maar ook over de gezinssamenstelling te liegen. Het feit dat verzoeker thans verklaart dat hij meer broers en zussen heeft, die bovendien allen een rol spelen in zijn nieuwe verklaringen en nieuwe asielmotieven, doet verder afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid.

De vaststelling dat verzoeker de incidenten niet kan aanduiden in de tijd, zelfs niet ten opzichte van het Perzisch nieuwjaarsfeest Newroz, volstaat om het motief te schragen dat verzoekers verklaringen over de problemen voorafgaand aan zijn vertrek niet geloofwaardig zijn. Dit geldt des te meer daar verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over het seizoen waarin hij Afghanistan heeft verlaten. Verzoekers blote bewering dat nieuwjaar niet wordt gevierd in zijn dorp, staat haaks op de landeninformatie dat dit niet onopgemerkt voorbijgaat (Landeninformatie, stuk 14, nrs. 1-2).

In tegenstelling tot verzoekers toelichting in het verzoekschrift, vindt de motivering van de bestreden beslissing ook steun in de UNHCR "Guidelines" die verzoeker citeert. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker het meeste risico liep om slachtoffer te worden. Een loutere herhaling van zijn summiere verklaringen hieromtrent werpt dan ook geen ander licht op de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing.

Bijgevolg bevestigt de Raad de bestreden beslissing. De volgende motivering is correct en pertinent, en vindt steun in het administratief dossier:

"Ten eerste dient te worden opgemerkt dat het gegeven dat u naar aanleiding van uw eerste volgende verzoek volledig nieuwe verklaringen aflegt en verklaart doorheen uw vorige verzoek om internationale bescherming te hebben gelogen over zowel uw familiesamenstelling als uw problemen, uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang brengt.

Uw verklaring op aanraden van uw smokkelaar leugenachtige verklaringen te hebben afgelegd met betrekking tot uw problemen volstaat niet om uw geloofwaardigheid te herstellen (zie CGVS dd. 20.02.2019 (CGVS II), p. 2-3). Er moet immers worden opgemerkt dat aan het feit dat een persoon zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land, teneinde er internationale bescherming te vragen, inherent het vertrouwen in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt, is verbonden. Het verzoek om internationale bescherming op zich is immers al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekers bieden. Bovendien geschiedt de behandeling van een verzoek om internationale bescherming in vertrouwen, wat ook werd benadrukt bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielverzoek. Het feit dat u het desondanks leugenachtige verklaringen hebt afgelegd over uw familiesamenstelling en asielmotieven voor de DVZ, het CGVS en de RvV en deze pas bijstelt op 26.10.2018, bijna drie jaar na uw aankomst hier in België, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Wat betreft het gegeven dat u in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming stelt gewond te zijn geraakt bij een aanslag door de taliban, wordt bovendien opgemerkt dat u deze aanslag wel al aanhaalde bij de RvV in het kader van uw eerste verzoek, maar dat u toen louter stelde dat u er getuige van was geweest. De RvV stelde hierover het volgende in haar arrest dd. 28.05.2018:

"Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift andermaal op dat hij getuige geweest is van een aanslag en meent dat hij hierdoor "hoogstwaarschijnlijk" getraumatiseerd is. Indien verzoeker een vrees voor vervolging voelde hieromtrent, kon van hem redelijkerwijze verwacht worden dat hij dit vermeldde tijdens het CGVS-interview, quod non. Het loutere feit dat verzoeker zich focuste op zijn problemen met Daesh biedt geen afdoende verschooning voor het feit dat hij dit niet vermeldde. Nog daargelaten het feit dat verzoekers verklaring dat hij getuige was van een aanslag en hierdoor getraumatiseerd is een louter blote bewering betreft, volstaan deze feiten niet om vast te stellen dat verzoeker een persoonlijke en gegronde vrees in zijn hoofd heeft, gelet op het feit dat hij er niet in slaagt om de vervolging door Daesh, dat hij zelf aanwijst als de reden van zijn vertrek uit Afghanistan, aannemelijk te maken."

Daarenboven wordt opgemerkt dat u, toen u in het kader van uw huidige verzoek werd gevraagd waarom u dit incident niet al in het kader van uw vorige verzoek hebt gemeld, verklaarde dat niemand u er iets over vroeg (zie CGVS II, p. 10).

Aangezien u dit incident, blijkens bovenstaande, wel degelijk vermeldde in het kader van uw beroepsprocedure voor de RvV is het bijzonder vreemd dat u toen niet de volledige waarheid aangaande dit incident zou hebben verteld. Het feit dat u in het kader van uw huidige verzoek uw verklaringen wijzigt door te stellen dat u niet louter getuige, maar ook slachtoffer was bij deze aanval en dat u als gevolg daarvan psychologische problemen hebt opgelopen, is dan ook zeer opvallend. Hieruit blijkt dat u uw verklaringen aanpast al naargelang hetgeen u het meeste voordeel leek op te brengen. Dergelijk gedrag ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging.

Daarnaast is het ook zeer twijfelachtig dat uw smokkelaar u zou hebben opgedragen om naast uw asielmotieven ook over uw familiesamenstelling te liegen. Het feit dat u in uw huidige verzoek om internationale bescherming plots verklaart twee broers en twee zussen te hebben, die bovendien allen een rol spelen in uw nieuwe verklaringen met betrekking tot uw asielmotieven, is dan ook heel vreemd en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien wordt opgemerkt dat er problemen zijn met de door u geschetste chronologie van de incidenten die u en uw familie meemaakten in de maanden voor uw vertrek uit Afghanistan. Zo kan u ten eerste zelfs niet bij benadering zeggen wanneer uw broer is omgekomen. Hiernaar gevraagd stelt u eerst dat u de datum van de aanval op uw broer niet meer weet (CGVS II, p. 7). Vervolgens blijkt u echter ook het antwoord schuldig te moeten blijven op de vragen in welke maand en in welk jaar het incident voorviel (ibid.). De enige tijdsindicatie die u kon geven was dat het warme weer er bijna aankwam en dat het koude weer bijna was afgelopen. Toen u hierop gevraagd werd of het incident dan plaatsvond voor of na Newroz, het Perzisch nieuwjaarsfeest dat ook in Afghanistan wordt gevierd en dat het begin van de lente aanduidt, stelde u echter dat u zich dit niet herinnerde (ibid.)."

"Bovendien zijn uw verklaringen over uw vertrek uit Afghanistan die u doorheen uw beide verzoeken om internationale bescherming hebt afgelegd, ook tegenstrijdig. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek nog dat u Afghanistan hebt verlaten bij het begin van het koude weer (CGVS I, p. 8), terwijl u in het kader van uw huidige verzoek verklaart dat u in de zomer, toen het weer warm was, het land hebt verlaten (CGVS II, p. 10). Het feit dat u niet enkel over uw familiesamenstelling en asielmotieven, maar ook over het tijdstip van uw vertrek uit Afghanistan dergelijk flagrante tegenstrijdige verklaringen aflegt, versterkt het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties tracht te misleiden wat betreft de werkelijke omstandigheden van uw vertrek uit Afghanistan.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat het vreemd is dat u, die nog niet rechtstreeks in het conflict tussen de twee families betrokken was en die nog minderjarig was toen het conflict ontstond, Afghanistan heeft verlaten maar dat uw broer, F., die één van de moordenaars van uw andere broer H. doodde, en uw zussen, die door de dorpsoudsten aan de familie van uw buurmeisje werden beloofd, wel nog in Afghanistan zijn (CGVS II, p. 4). Gevraagd of u nog hoorde over problemen tussen de twee families sinds uw vertrek, stelde u dat de vijandigheid nog door gaat, maar toen u vervolgens werd gevraagd hoe die vijandigheid zich dan precies uit, stelde u dat uw familieleden u er niets over hebben verteld (CGVS II, p. 4-5). U vervolgde door te stellen dat uw familie wordt geïsoleerd en gemarginaliseerd in het dorp, maar kwam, toen u werd gevraagd om dit verder te duiden, niet verder dan te stellen dat uw familie niet meer wordt uitgenodigd op ceremonies en dat de dorpingen weigeren met uw vader te spreken als hij naar de moskee gaat (CGVS II, p. 5). Indien uw familie werkelijk verwickeld was in een vete met een andere familie die al tot meerdere doden heeft geleid, kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat u uitgebreider zou kunnen vertellen over hoe uw familie dan precies wordt behandeld in uw dorp sinds uw vertrek. Zeker aangezien u zelf ook omwille van deze vete uw land van herkomst moest ontvluchten is het niet aannemelijk dat uw ouders u niet uitgebreider zouden inlichten over de stand van zaken in deze vete. Op basis van al het bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u als gevolg van een vete tussen uw familie en de familie van uw buurmeisje riskeert het slachtoffer te worden van bloedwraak. De door u neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft uw taskara dient te worden opgemerkt dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf volstaan zij niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Bovendien wordt opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Wat betreft het psychiatrisch verslag dd. 06.09.2018 van uw psychiater Dr. Luc Declaire waarin gesteld wordt dat u tekenen vertoont van PTSD, depressie en suïcidale neigingen, wordt opgemerkt dat in dit document verwezen wordt naar uw eigen verklaringen met betrekking tot de zelfmoordaanslag waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest en de vete tussen uw familie en de familie van uw buurmeisje.

Een dergelijk attest vormt echter geen sluitend bewijs van de omstandigheden waarin u uw psychische problemen opliep. Een arts of psycholoog doet welswaar vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde mentale gesteldheid is ontstaan. Dit attest kan dus de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Bovendien blijkt uit dit stuk niet dat u niet in staat zou zijn om op een coherente en gedetailleerde manier verklaringen af te leggen over uw persoonlijke gegevens, reisweg, documenten en uw vermeende problemen.

Wat betreft het schrijven van uw raadvrouw meester Van Cutsem dd. 03.10.2018 waarin zij vraagt om uw huidige verzoek ontvankelijk te verklaren en een oplistijng maakt van de nieuwe elementen in uw eerste volgende verzoek, wordt opgemerkt dat uw verzoek op 23 januari 2019 door het CGVS ontvankelijk werd verklaard. Wat betreft de foto van uw dode broer die aan deze brief werd toegevoegd dient te worden opgemerkt dat uit deze foto niet kan worden afgeleid wat de identiteit is van de persoon die erop staat afgebeeld, wat zijn relatie is met u en in welke omstandigheden hij om het leven kwam."

Tenslotte merkt de Raad op dat verzoekers verwijzing naar maagproblemen en andere fysieke klachten (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 5-6), met andere woorden, het bestaan van een bepaalde ziekte geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming bij gebrek aan een actor als bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker aanstuurt op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 16°, van de Vreemdelingenwet, namelijk op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden (cfr. HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, punt 46), valt dit buiten de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is.

Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's "*Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing vooreerst terecht als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag.1, 71-77 en 87, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren.

Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Behsud te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt.

De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Waar blijkt dat de Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 30 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in het district Behsud met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Behsud actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Dit wordt niet betwist in het verzoekschrift. Uit de informatie die werd gevoegd in de aanvullende nota van de commissaris-generaal komt hetzelfde beeld naar voor, ook al zijn de meest recente bronnen van EASO thans gewijzigd wat de conclusie dan moet zijn betreffende de 'categorie' waarin de regio van herkomst kan worden geplaatst (EASO-rapport "Country Guidance Afghanistan" van juni 2019, p. 28 en 109-110). Door de commissaris-generaal wordt nog gesteld als volgt:

"Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten.

Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.”

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, met name het profiel van zijn broer en zijn psychologische problemen, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Gelet op de vaststelling dat verzoekers algemene geloofwaardigheid thans verder wordt ondermijnd, laat de toelichting in het verzoekschrift, die enerzijds verder bouwt op een ongeloofwaardig relaas en anderzijds op de psychologische moeilijkheden die daaruit zouden zijn voortgevloeid, geen andere beoordeling toe en volstaat de bevestiging van het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad. De Raad wijst erop dat in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming al werd geoordeeld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een subsidiaire beschermingsstatus (RvV 28 mei 2019, nr. 204 423). Het arrest motiveerde daarbij uitdrukkelijk het volgende:

“In zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift hekelt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om landeninformatie en criteria aan te reiken die toelaten om vast te kunnen stellen dat de buitenwijken en dus ook verzoekers dorp van herkomst qua veiligheidssituatie bij de stad Jalalabad moet worden gerekend, merkt de Raad op dat uit de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 14, nr. 1-2) en de door de commissaris-generaal toegevoegde aanvullende nota wel degelijk genoegzaam kan worden vastgesteld dat verzoekers dorp tot het grootstedelijk gebied Jalalabad kan worden gerekend en er wat betreft de beoordeling van het risico op lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet eenzelfde typologie van het geweld in ogenschouw kan worden genomen. Gelet op voormelde informatie kan niet worden ontkend dat deze gebieden tot het grootstedelijk gebied Jalalabad behoren en qua veiligheidssituatie tot de stad Jalalabad gerekend dienen te worden. Verzoeker toont geenszins aan dat voormelde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer verzoeker nalaat enige andersluidende actuele informatie voor te leggen.”

“Aldus merkt de Raad op dat verzoeker geen bewijs levert dat hij specifiek zal worden geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, zodat de mate van willekeurig geweld die vereist is om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus in zijn hoofde niet lager moet worden ingeschat.”

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP